

LBRIS

We know
books

EVIE WOODS

**CULEGĂTORUL
DE POVEȘTI**

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

**STORIA
BOOKS**

CASA THORNWOOD

Locul unde se ridică acum Casa Thornwood era cândva acoperit de codri străvechi. Se spune că, atunci când lordul Hawley a cumpărat moșia, în 1882, ca dar de nuntă pentru soția sa, a poruncit să fie despădurit tot terenul înainte, ca să poată începe lucrările de construcție. În mijlocul terenului însă crescuse un păducel bătrân și noduros, un copac al zânelor, și se spunea că celui care s-ar atinge de el, fie și numai zgâriindu-i scoarța răsucită, avea să i se întâmple o nenorocire. O prezicătoare din partea locului l-a avertizat pe Stăpân să nu se atingă de păducel, spunând că Cei Buni aveau să se răzbune pe oricine le-ar fi vătămat locul unde sălășluiau.

Dar lordul Hawley era o persoană cu carte din comitatul Surrey, Anglia, și a refuzat să creadă în superstițiile locului. Schițele pentru conacul lui erau deja făcute, iar el plătise bani frumoși lucrătorilor să ducă treaba la bun sfârșit. Însă oamenii de prin partea locului au refuzat să fie părtași la o faptă ca asta, așa că Hawley a fost nevoit să aducă lucrători din locul lui de baștină ca să taie copacul. Prezicătoarea a prevestit o nenorocire fără sfârșit, dar în primii câțiva ani, totul în Casa Thornwood părea să decurgă cât se poate de mulțumitor.

Când lady Hawley a rămas însărcinată cu gemeni, chiar s-a îmbolnăvit grav și s-au temut pentru viața ei. Din fericire, ea și copilașii au supraviețuit, însă adevărata grozăvie abia avea să urmeze.

La câteva săptămâni după ce s-au născut, Stăpâna a început să se poarte foarte ciudat și să susțină că nu sunt copiii ei. A fost chemat un doctor și s-au răspândit zvonuri cum că femeia suferă de isterie.

Prezicătoarea, pe de altă parte, știa că nu mintea lui lady Hawley era problema. Știa că, atunci când o mamă nu-și recunoaște propriul copil, asta nu poate însemna decât un lucru: copilul a fost schimbat. Cei Buni își înfăptuiseră în cele din urmă răzbunarea, luând copiii de om și înlocuindu-i cu niște făpturi diabolice, bolnăvicioase. Dacă nu pierreau cât mai degrabă, atunci aveau să devină niște persoane răutăcioase și dăunătoare, pornite să aducă amărăciune și ură oriunde ar voi. Înainte ca gemenii să împlinească un an, lady Hawley s-a aruncat de la fereastra cea mai de sus a Casei Thornwood.

CAPITOLUL 1

NEW YORK
25 decembrie 2010

Dacă nu ar fi fost acea oaie grosolană de ceramică din magazinul de suveniruri, Sarah nici măcar nu ar fi auzit vreodată de Thornwood, cu atât mai puțin să ia un avion cu destinația Irlanda și să-și petreacă acolo Crăciunul.

— Ai luat tot ce-ți trebuie? o întrebuse în cele din urmă Jack, după ce, timp de o oră, o privise în tăcere cum își revendică toate posesiunile materiale.

— Hm, da, cred că asta-i tot, a zis Sarah, privind în jur la toate spațiile goale pe care le lăsa în urma ei.

Cele mai multe dintre lucrurile ei erau deja expediate și închise la hibernare într-un spațiu de depozitare din Massachusetts.

— Ei bine, acuma măcar îți poți pune aici masa aia de biliard pe care ți-ai dorit-o întotdeauna, a adăugat ea, încercând să pară veselă, dar a regretat de îndată ce s-a auzit rostind acele cuvinte. Îmi pare rău, n-am vrut...

— E-n regulă, a răspuns el, atingându-i ușor brațul și zâmbindu-i strămb. Nici eu nu știu ce ar trebui să spun, dar nu trebuie să te prefaci, Sarah.

Lucrul cel mai ușor ar fi fost să i se arunce în brațe și să-și îngroape durerea într-un loc unde niciunul dintre ei nu ar putea-o găsi, dar încercase deja asta și, doi ani mai târziu, tot

nu funcționa. Trăiau într-o casă a nevoilor nerostite și a sentimentelor înăbușite.

— Sigur vrei să pleci azi? Adică e Crăciunul, la urma urmelor, a spus el și a arătat cu o mișcare a capului înspre bradul lipsit de strălucire care licărea optimist într-un colț. Ai putea aștepta până la Revelion...

— Și care ar fi diferența? Doar am amâna inevitabilul. Trebuie să plec acum, altfel nu mai plec niciodată. În plus, familia ta te așteaptă pentru importantul „Natale Zaparelli”, așa c-ar fi mai bine să o iei și tu din loc.

El a scos un oftat lung și obosit și și-a băgat mâinile în buzunare. Sarah s-a întrebat cu amărăciune ce-l deranja mai mult: absența ei de la Crăciunul familiei Zaparelli sau faptul că trebuia să dea explicații pentru ea.

— Mi-aș fi dorit să nu fie așa.

Jack și-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Nu știa unde să se plaseze pe sine însuși și, asemenea unui obiect nedorit din galeria lui, s-a sprijinit de cel mai apropiat perete.

— Pe bune, Jack, am nevoie de toată tăria ca să fac asta. Te rog să nu mă șantajezi acuma sentimental, că s-ar putea să cedez, a zis Sarah și și-a luat poșeta și paltonul.

— Bine, atunci întinde-o de-aici, cucoană, și drum bun și cale bătută! E mai bine-așa? a întrebat el, cu un zâmbet abia schițat.

— Mult!

L-a îmbrățișat, scurt, dar puternic, și s-a răsucit pe călcâie, trăgând valiza după ea.

— Te sun să-ți spun c-am aterizat cu bine, a strigat ea peste umăr.

— Poate mai bine-mi dai doar un mesaj, a spus el și a adăugat aproape în șoaptă: N-am încredere în mine că n-o să te implor să te întorci.

În aeroportul Newark atmosfera era aceeași dintotdeauna, dar cu o aluzie la sărbători lipsită de entuziasm. Îi amintea lui Sarah de acel Crăciun petrecut în spital în copilărie, când i se scosese apendicele. Decorațiunile ponosite nu făceau decât să-i amintească unde și-ar fi dorit să fie, dar nu era, iar acum aeroportul i se părea la fel. Oare unde mergeau toți acești oameni? Își părăseau cu toții partenerii? Probabil că cei mai mulți dintre ei nici măcar nu băgau de seamă că e Crăciunul. Oare chiar se întâmplau toate astea în fiecare an, în timp ce Sarah se apuca să-și mănânce curcanul, presupunând cu naivitate că toți ceilalți au aceleași tradiții?

Cam pe la ora asta, sora ei Meghan probabil că servea faimoasa ei budincă de Crăciun. Și-ar fi dorit să nu trebuiască să le deranjeze sărbătorile, dar nu poți întotdeauna să-ți alegi momentul potrivit pentru destrămarea căsniciei. După trei ani de mariaj nu prea avea cu ce să se mândrească. Din contră, viața ei sărăcise de când îl cunoscuse pe Jack. Singura ei opțiune ar fi fost să se mute înapoi la părinți sau să stea în camera de oaspeți a surorii ei. Nu era cine știe ce alegere: fică ratată sau soră ratată. Meghan era răul cel mai mic dintre cele două.

Sarah se plimba absentă prin magazinul de suveniruri, sperând ca astfel să nu se mai tot gândească la ce o fi făcând acum Jack. Își afișa pe față o expresie curajoasă, cum făcea și ea, dar Sarah era sigură că și el se simte la fel de pierdut. Măcar ea se putea întoarce la Boston, putea să se îndepărteze de lucrurile familiare, de fiecare zi, care ar face să o năpădească iar amintirea vieții lor împreună. Sigură că orașul ei natal avea să aibă efectul unui soi de revitalizant, și-a cumpărat biletul ca un porumbel care se întoarce acasă.

Venindu-și în fire, și-a dat seama că stătea în fața unei vitrine în care erau expuse oi de ceramică, de diferite forme și mărimi. Probabil că se uita la ele de ceva vreme, pentru că s-a apropiat o angajată, simțind posibilitatea unei vânzări.

— Sunt superdrăgute, nu-i așa? a spus tânăra exagerat de machiată și cu cercei în nas.

— Ăăă, da, presupun, dacă-ți plac oile, a răspuns Sarah, nevrând să ofenseze. Ce magazin e ăsta?

— Magazinul de suveniruri Insula de Smarald. Primiți o reducere de zece la sută cu tichetul de imbarcare Aer Lingus, a adăugat vânzătoarea, ca și cum acest lucru ar fi putut-o influența să cumpere. În ce parte a Irlandei mergeți?

— Ah, nu, nu merg în Irlanda, doar acasă, la Boston, a asigurat-o Sarah, eschivându-se de la prezentarea promoțională.

Știa din copilărie că există ceva sânge irlandez în arborele genealogic al familiei sale (nimic neobișnuit pentru Boston) și își promisese mereu că, dacă o să aibă vreodată bani pentru asta, o să viziteze într-o bună zi Irlanda. Luna de miere păruse ocazia perfectă, dar Jack fusese de părere că două săptămâni în Maldive ar fi ceva mult mai romantic decât să dărdăie undeva în zona rurală irlandeză, umedă și mohorâtă. Poate că a avut dreptate, dar misterul și farmecul castelelor de basm pe care și le salvase în telefon o atrăgeau într-un fel în care apa mării nu o făcuse niciodată.

Tânăra vânzătoare s-a întors în spatele tejghelei și testa acum cât de mult se poate întinde guma ei de mestecat. Dat fiind că era Crăciunul, lui Sarah i s-a făcut milă de ea și a luat o oaie care arăta mai curând speriată și un ziar irlandez. Abia dacă și-a dat seama că și-a vârât sub braț jumătatea de whisky irlandez.

— Mulțumesc, doamnă, și sărbători fericite! i-a spus fata zâmbind, în timp ce Sarah și-a luat punga pentru cadouri și s-a îndreptat înspre porțile de imbarcare.

Și-a luat o cafea la pachet și s-a așezat separat de ceilalți pasageri, lângă fereastră, de unde putea vedea cum sunt realimentate avioanele. Începuse să fulguiască ușor și, în luminile aeroportului, fulgii de zăpadă păreau niște picățele aurii

dansând prin aer. S-a uitat la monitor și a constatat că zborul ei are o întârziere de două ore. A deșurubat capacul sticlei de whisky și și-a turnat dezinvoltă o cantitate sănătoasă în paharul de cafea din carton. O doză medicinală. Cafeaua era amară, dar amestecată cu whisky i-a răspândit în sânge o căldură reconfortantă. Totul părea ireal. Să știi că o să-ți părăsești soțul și să duci asta până la capăt sunt două lucruri cât se poate de diferite. Emoțiile ei abia acum începeau să prindă din urmă realitatea situației. A desfăcut din nou capacul și și-a reumplut paharul.

Nu prea dormise cine știe ce de când cu „Marele Rău”, așa cum îl numea acum. Cumva, era mai ușor să spună așa, să îl țină oarecum sub control pentru ca sentimentele să nu dea pe dinafară. Băgatul în pat era ca și cum ai cumpăra un loz; în unele nopți tragi lozul câștigător și apuci câteva ore de somn. În alte nopți, care deveneau tot mai dese, se trezea cuprinsă de o panică irațională, abia capabilă să respire.

— Suferiți de tulburare de anxietate, i-a spus doctorița, cu părul aranjat într-o coafură impecabilă și tocuri înalte, destul de nelalocul lor.

Adică, pe bune, cum ai putea să te ocupi de o urgență pe tocurile alea, s-a întrebat Sarah în timp ce explicațiile doctoriței îi treceau pe lângă urechi. Faptul că problema ei avea acum un nume nu a fost de niciun ajutor. I s-au prescris pastile, dar le-a refuzat. Jack a avut multe de spus pe tema asta. El avea multe de spus despre orice și adeseori îneca orice idee pe care Sarah încerca să o aibă de una singură. A fost sfătuită să reducă alcoolul. Nu i-a spus lui Jack despre aspectul ăsta și a reușit cumva să se convingă pe ea însăși că e o recomandare generală, care nu i se aplică neapărat și ei. Știa doar că, dacă ar fi pe cont propriu pentru o vreme, ar reuși să-și pună ordine în viață. Numai că în Boston nu avea să fie pe cont propriu. De abia acum începea să-și dea seama că prețul ajutorului

din partea familiei era și mai mult amestec în viața ei. Și mai multe platitudini bine intenționate de la oameni hotărâți să o „repare”.

— Încă o cafea, vă rog, a zis Sarah, așezată la teigheaua de la Dunkin' Donuts.

A încercat să nu-i întâlnească vânzătorului privirea; în mod sigur simțise mirosul de whisky. Nu că ar conta, avea mult peste vârsta legală. Dar avea un sentiment de vinovăție pe care nu și-l putea explica. Nu bea de plăcere ori pentru că se temea de zborul cu avionul. Încearca să uite. Și-a făcut de lucru cu poșeta și a văzut înăuntru ziarul irlandez. L-a scos, doar ca să aibă la ce să se uite, și atunci i-a captat atenția o fotografie de pe ultima pagină. Imaginea unui păducel superb, plin de mici flori albe, singur pe marginea unei șosele aglomerate din comitatul Clare, în Irlanda. Titlul era următorul: COPACUL FERMECAT CARE A SCHIMBAT TRASEUL UNEI AUTOSTRĂZI.

— Ha! a exclamat Sarah puțințel cam prea tare, apoi și-a aplecat capul pentru a citi cu atenție.

Consiliul Comitatului Clare a cedat într-un final în fața presiunii localnicilor de a modifica traseul unei noi autostrăzi importante aflate în prezent în construcție, totul în încercarea de a proteja un păducel foarte special. Net Delaney, folclorist și povestitor local, a formulat o obiecție, afirmând că păducelul este „un loc important de întâlnire a zânelor din provinciile Connacht și Munster”. Delaney (numit prin partea locului „Șoptitorul Zânelor”) a susținut că tăierea copacului ar „jigni” poporul zânelor și ar pricinui nenorociri de nedescris celor care vor folosi autostrada.

Sarah s-a simțit de parcă s-ar fi întors în timp, în adolescență, conducând camioneta tatălui său prin zona rurală, ca să adune mici bucăți de lemn uscat din pădure. Tatăl ei era un pic hippie – sau un ecologist ciudat, cum îl numeau vecinii – și i-a insuflat un mare respect pentru natură. O lăsa să conducă pe drumurile mai ferite și era o senzație incredibilă de libertate, doar ei doi, drumul care li se întindea în față și copacii care mărgineau șoseaua. Petreceau multe ore împreună, în atelierul lui, meșterind căsuțe pentru păsări imposibil de strâmbe și organizatoare pentru birou și tot ce se poate face din lemn nefinisat și câteva cuie ruginite. Întotdeauna a încurajat-o și chiar a convins-o să se apuce să deseneze schițe pe hârtie pentru proiecte mai complicate, precum cuiere de haine și rafturi. Datorită acestor zile petrecute în copilărie în atelier a hotărât până la urmă să meargă la facultate și să studieze artele. A absolvit plină de speranțe, dar la New York nu a mers exact așa cum plănuise ea, în nicio privință. Originea ei modestă a făcut-o să se simtă mereu ca un outsider în galeriile de artă din metropolă, dar acum i se părea că nici acasă nu mai e locul ei. I s-a strâns stomacul la gândul de a se instala în camera de oaspeți a surorii ei. Și-a îndreptat din nou atenția la ziar.

Localnicii au ezitat să recunoască faptul că ei chiar cred în zâne, dar un locuitor a rezumat sentimentul general când a afirmat: „Mai bine să fii în siguranță decât să regreti”.

Sarah a clipit și a clătinat din cap. Mai e cu puțință așa ceva în aceste vremuri? A întors ziarul la prima pagină și a verificat încă o dată că e unul autentic, nu cine știe ce farsă. Apoi a zâmbit în sinea ei și s-a gândit din nou la tatăl său, la cât de mult i-ar fi plăcut povestea asta. Mama ei, pe de altă parte,

nu avea timp pentru asemenea fleacuri. Mama ei și soră-sa Meghan erau cele pragmatice, dar Sarah și tatăl său erau visătorii. Sau, cel puțin, așa era și ea înainte. Părea că toată magia se scursese din ea după Marele Rău. Poate că Irlanda era locul unde ar putea să o regăsească?

A ridicat ochii din ziar și, de la măsura ei de la Dunkin' Donuts, a aruncat o privire la culoar, constatând că se îndepărtase destul de mult de poarta ei de îmbarcare. De fapt, s-a trezit exact în fața sălii de așteptare a companiei aeriene Aer Lingus, unde zborul numărul EI401 pentru Shannon apărea intermitent pe ecran. O reclamă de pe un perete din apropiere arăta imaginea frapantă a Stâncilor lui Moher, care se ridicau maiestuoase deasupra sălbaticului Atlantic, însoțită de sloganul: „Irlanda: țara în care ești de o mie de ori binevenit”.

Ceva înăuntrul ei a devenit neclar, apoi s-a limpezit. Hotărârea era luată. A fost luată din momentul în care a văzut oile alea ridicole.

CAPITOLUL 2

Sarah s-a trezit tresărind în momentul în care avionul a aterizat pe pistă. Când a privit pe geam, nu și-a dat seama dacă e zi sau noapte, pentru că ploaia torențială bătea în geam în rafale atât de persistente, încât era imposibil să vezi afară.

— Ai avut noroc că ai dormit tot drumul, a răsunat aproape de urechea ei o voce cu un melodios accent irlandez.

Sarah s-a întors și și-a văzut vecina zâmbindu-i binevoitoare, în timp ce împacheta ceva ce părea a fi o croșetă și un ghem mare de lână.

— Să-ți spun drept, mi-au scăpat câteva ochiuri! i-a mărturisit femeia. Am crezut că o să ne răstoarne vântul, dar tu ai dormit adânc tot timpul zborului, norocoaso!

Sarah s-a străduit să se adune și și-a șters pe ascuns dărele de salivă de pe față. Se simțea complet deshidratată și avea o durere crâncenă în tâmples.

— Iertați-mă, n-am fost cine știe ce companie, a zis ea și și-a netezit părul încăpățânat pentru a-l aranja în ceea ce ar fi trebuit să fie o tunsoare bob.

— Ah, nu-ți fă probleme, în mod clar aveai nevoie de odihnă și, în plus, croșetatul îmi ține mereu de urât, a spus femeia, scotocind iar prin geantă. Crăciun fericit! a adăugat apoi, fluturând o pălărie. Am lucrat opt din astea cât a durat zborul.

Era un fes cu un model perfect, într-o nuanță movulie plăcută, pe care i l-a întins lui Sarah.

— Vorbiți serios? Chiar ați lucrat tot timpul ăsta?

— O, dar n-aș pleca nicăieri fără să-mi iau cu mine de croșetat. Mă ajută să rămân calmă și Dumnezeu știe că detest să zbor cu avionul, așa că în felul ăsta timpul trece în mod plăcut.

Sarah a încercat căciula și îi venea perfect.

— Vă mulțumesc mult de tot, sunteți foarte drăguță.

Și-a dat seama că ea chiar nu mai era la New York. Acolo oamenii se fereau și să te privească în ochi, nici vorbă să-ți ofere cadouri făcute de mână.

— Știți ce, cumnatul meu vine să mă ia cu mașina, așa că, dacă aveți nevoie să vă ducă undeva..., a zis Sarah, cuprinsă de spiritul sărbătorilor.

— Nici vorbă. O să iau autobuzul direct de la Shannon până la Ennis, așa că e-n regulă, drăguță, a răspuns femeia.

Sarah nu avea idee despre ce vorbește aceasta. Shannon și Ennis nu-i sunau cunoscut. Probabil că e din alt stat. Dar, decât să intre într-o discuție inutilă, a încuviințat politicos din cap și a scotocit în geantă după șervețele.

Pilotul a anunțat pe un ton liniștit că ora locală e 06:45 și că e frig, doar trei grade Celsius (ce-o mai fi însemnând și asta pe scara Fahrenheit).

Destul de ciudat, pilotul a pomenit și ceva despre Shannon.

— Drăcia naibii! a strigat Sarah.

— Nu-ți fă griji, scumpo, nu poate fi mult mai frig decât la New York, a asigurat-o vecina ei de scaun.

— Unde suntem? a exclamat ea, apucând-o pe femeie de braț.

— Poftim? Suntem în Irlanda, scumpo, ți-am spus, ai dormit tot drumul!

Sarah a fost cuprinsă de acea senzație îngrozitoare care devenea prea bine cunoscută. Transpirația rece și senzația

stranie că are în vene bomboane pocnitoare. Începea să-și amintească – oile; whiskyul; logoul în formă de trifoi verde de pe avion. Și ceva legat de un copac?

— Nu suntem la Boston, nu-i așa?

— Nu-ți amintești, scumpo? Păi, presupun că erai un pic cam obosită. Cred că însoțitoarea de bord te-a lăsat înăuntru doar ca să te facă să taci!

— Doamne sfinte!

Sarah a închis strâns ochii, încercând să forțeze accesul la amintirile pierdute. Și-a amintit că râdea, nu-i exclus să le fi urat oamenilor „neața bună!”, însă nimic mai mult.

— Cum am reușit să fac rost de un bilet? a zis Sarah clătind din cap, dar alte amintiri tot nu se iveau.

— Mi-ai spus că zbori standby* sau că ți-ai luat bilet în ultimul moment. Normal, lor nu avea cum să nu le convină să aibă locurile ocupate, nu? Oricum avionul e pe jumătate gol.

Femeia își strângea lucrul de mână, luând cu ea și toate informațiile.

Sarah a privit pe geam și tot ce a reușit să vadă au fost bezna și luminile aeroportului estompate de ploaie. Era clar că nu e aeroportul Logan Internațional. Și-a scos telefonul mobil din geantă, l-a deschis și a format imediat numărul lui Meghan.

— Îmi pare rău, Meghan, a început ea să spună, spăsită.

— Așa și trebuie. Săracul Greg a stat aseară să te aștepte la aeroport mai multe ore. În ziua de Crăciun, Sarah! Ce naiba ți s-a întâmplat? Nu mi-ai primit mesajele? Ai rămas cu Jack?

Avionul s-a oprit în sfârșit, iar pasagerii au început să-și desfacă centurile de siguranță și să deschidă compartimentele de deasupra. Sarah și-a acoperit urechea cu mâna, ca să blocheze gălăgia.

* A călători în standby înseamnă că aștepti să apară un loc disponibil la o cursă (n.r.).

— Nu. Eu...

Sarah a șovăit. Știa că îi datorează surorii sale măcar o explicație, dar se cam jena să recunoască ce făcuse.

— Nu sunt la New York, a ales într-un final să spună.

— Nici la Boston nu ești, asta pot să garantez! S-a răstit Meghan.

Între timp, doamna cu fesurile se alăturase șirului de pasageri care se pregăteau să coboare din avion și i-a adresat lui Sarah un gest de încurajare cu degetul mare ridicat. Avea în mod evident mai multă încredere în ea decât avea ea însăși.

— Uite ce e, Meghan, chiar aveam nevoie de o evadare. M-am gândit că s-ar putea să-mi prindă bine să fiu o vreme pe cont propriu, să încerc să rezolv lucrurile într-un spațiu al meu.

Sună bine, și-a dat Sarah asigurări. Părea un plan coerent.

— Ei bine, aș fi preferat să te gândești la asta înainte să-mi petrec toată ziua de Ajun pregătindu-ți camera și jumătate din ziua de Crăciun sunând la compania aeriană. Cum ai putut fi așa de necugetată? Nu-ți stă în fire, i-a răspuns Meghan.

— Așa e, ai dreptate, o merit. Pur și simplu... am acționat impulsiv. Nici măcar n-am știut ce fac și m-am trezit în avion și dup-aia am adormit și...

— Deci te-ai urcat într-un avion. Cu ce destinație?

— Ăă, păi, sunt în Irlanda.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, se pare că am ajuns în toiul unui uragan, a adăugat ea, cu privirea ațintită pe geam, la o mânăcă de vânt înțepenită în poziție orizontală.

— Sarah, ce faci, de fapt? a sosit replica surorii sale.

— Păi, e doar o presupunere vagă, dar s-ar putea să am o criză a vârstei de mijloc.

— Nu e deloc amuzant.

— Nu sunt de acord. E primul lucru cu adevărat amuzant care mi s-a întâmplat în ultimii doi ani. De fapt, e chiar hilar.

Tocmai ce am ajuns într-o țară unde nu cunosc nimic și pe nimeni și e Crăciunul, pentru numele lui Dumnezeu! Habar n-am unde merg ori ce fac și încă ceva...

Sarah a observat brusc că o însoțitoare de zbor stătea lângă scaunul ei, adresându-i un zâmbet obosit. S-a ridicat și a realizat că avionul era complet gol, în afară de ea și de membrii rămași ai echipajului.

— Meghan, trebuie să cobor din avion. Te sun după ce mă instalez.

— Unde să te instalezi? a ridicat Meghan vocea, exasperată.

— Păi, în Irlanda.

— Vrei să zici că nici măcar nu știi în ce parte a Irlandei te afli? a spus Meghan cu voce ascutită și acuzatoare.

— Scuze, dar ridici tonul...

Cu asta, i-a închis telefonul surorii sale care spunea cât de îngrijorați erau toți din cauza ei. A știut chiar în acea clipă că făcuse ceea ce trebuie.

Înăuntrul terminalului, Sarah a tras după ea pe culoar valiza bleu-ciel, singurul ei bagaj. Își încărcase restul bunurilor personale într-o furgonetă pentru mutări, care probabil că ajungea cam pe timpul ăsta acasă la Meghan.

— Ce fac? a șoptit ea.

Locul era pustiu, cu excepția a doi bărbați cu veste reflectorizante, care arătau obosiți și stăteau sprijiniți de ghișeul de control vamal.

— Aveți ceva de declarat, doamnă? a întrebat-o cel mai masiv dintre ei, cu o voce adâncă, baritonală.

Lui Sarah nu-i venea în minte nimic de declarat, în afară de faptul că e oficial o persoană fără adăpost, așa că a hotărât să-și țină gura. Când ușile glisante s-au deschis, a simțit dezamăgirea ca pe o lovitură în stomac, la propriu. Chiar dacă nu se aștepta să fi venit cineva să o ia, tristețea de a ști că nimănu-i nu îi pasă că ea se află aici tot era dureroasă.

— Ce fel de tăcăniți călătoresc singuri în străinătate în ziua de Crăciun? s-a întrebat ea cu amărăciune.

Cu toate acestea, acum nu putea decât să meargă mai departe. O cameră drăguță de hotel, bine încălzită, cu o baie fierbinte și ceva gustos de mâncare, o să facă să i se pară totul altfel, s-a încurajat ea.

Afară, s-a chinuit să-și încheie nasturii paltonului ca să se protejeze de vânt și și-a tras fesul nou peste urechi. A străbătut în grabă parcare și a intrat repede în recepția de la hotelul aeroportului. Spre ușurarea ei, un domn înalt, cu o înfățișare distinsă, s-a repezit să o întâmpine cu o agilitate demnă de Fred Astaire.

— Bun-venit la Hotelul Aeroportului Shannon. Cu ce vă pot fi de folos? a turuit acesta, cu o ușurință îndelung exersată.

— Bună, Marcus, a spus ea, citindu-i numele înscris pe ecuson. Am nevoie de o cameră pentru o noapte, vă rog, și ar fi grozav dacă mi-ați spune unde pot lua micul-dejun.

— Ah, a zis bărbatul, trăgând aerul printre dinți. Din păcate nu avem nicio cameră liberă pentru noaptea aceasta, dar vă pot oferi o cameră dublă pentru mâine-seară?

— Glumiți, nu? Cum se poate să aveți toate camerele rezervate când practic ăsta e un oraș-fantomă?

— A, nu, nu sunt propriu-zis ocupate, dar a fost o mică problemă cu țevile pe două etaje, așa că am fost obligați să închidem majoritatea camerelor până când o rezolvăm, i-a explicat el.

Sarah s-a prăbușit în unul dintre fotoliile de piele așezate cu fața înspre parcare de afară. Cu toate că dormise aproape tot timpul cât durase zborul, încă se simțea ca o epavă din punct de vedere emoțional. O epavă cu o mahmureală cumplită.

— În mod normal nu sunt..., a zis ea, lăsând ideea în aer.

— Desigur, e acea perioadă a anului, ne face pe toți un pic ciudați, sigur că da.

A ieșit din spatele recepției și a făcut o scurtă evaluare a situației.

— În regulă, veniți cu mine.

— Poftim? Unde?

Dar el traversa deja cu pași mari holul înspre o ușă pe care scria „Sală de mese”.

Odată așezată la masă, cu o farfurie mare cu bacon, cârnați, ouă și pâine irlandeză în față, Sarah a început să se relaxeze puțin. Marcus s-a așezat și el la masă, aducând o tavă cu un ceainic mare și două cești.

— Marcus O'Brien, vă stau la dispoziție, s-a prezentat el oficial.

— Sarah Harper, i-a răspuns ea și i-a întins mâna. Unde-i toată lumea?

— Minimum de personal în perioada Crăciunului, a zis Marcus în timp ce îi turna în ceașcă un lichid negru ca smoala. Apropo, ce vă aduce în comitatul Banner în ziua lui Ștefan?

— În comitatul Banner? a repetat ea.

Și cine e Ștefan, s-a întrebat Sarah, începând deja să se confrunte cu șocul cultural.

— Ah, de fapt e o poreclă*, SUS BANNERUL! a răspuns el și și-a fluturat brațele slăbănoage. Nu contează, a adăugat, văzându-i expresia nelămurită.

— M-ați crede dacă v-aș spune că un articol de ziar despre un copac fermecat m-a adus aici?

— Păducelul, bineînțeles. Sunteți ziaristă?

Super, a crezut-o! și-a zis Sarah. Avea o acoperire. Orice era preferabil adevărului.

— Nu chiar. E foarte gustos, apropo. Acasă nu am mâncat niciodată așa ceva, a spus ea în timp ce întindea unt pe pâinea irlandeză.

* Comitatul Clare este numit și comitatul Banner datorită tradiției populației de a purta pancarte în anumite momente istorice-cheie (și nu numai), începând cu bătălia de la Clontarf din 1014 (n.r).